

CRÒNICA

DE LA

Conferència Nacional Catalana

OFICINES: TRAFALGAR, 14 - TELÈFON: 878 S. P.

Reglament de la Conferència

Article I

La "Conferència Nacional Catalana", que es reunirà a Barcelona els dies 4 i 5 del mes de juny d'aquest any, té per objecte refermar i enriquir l'ideari catalanista, establir les normes essencials de la seva realització i aplagar les forces disperses del Nacionalisme català per a una acció permanent.

La "Conferència" es regirà per aquest Reglament i, en quant no abasti, per les decisions de la presidència.

Article II

Pendran únicament part a la "Conferència" aquells qui ostentaran degudament el títol d'inscripció. Hi haurà tres classes d'inscrits, que seran: 1. Membres d'honor; 2. Membres col·lectius; i 3. Membres numeraris. El títol serà personal i intransferible per als membres d'honor i els numeraris. Les inscripcions col·lectives donen dret a l'entitat inscrita a tenir dos representants, especialment delegats. La delegació s'entendrà completa i sense reserves.

Article III

La "Conferència" celebrarà tres sessions.

Article IV

En la primera sessió, el 4 juny, matí, s'elegirà el President i dos

Vice-presidents de la "Conferència", els quals, junt amb la Comissió executiva, curaran del seu ordre i desenrotllament.

En aquesta sessió es donarà compte, sense discussió, de les comunicacions rebudes, que no tinguin caràcter d'esmena a les conclusions de les ponències, reservant-se aquestes comunicacions per a llur estudi i, si cal, realització, amb destí a l'organització nacionalista que podrà resultar de la "Conferència".

Article V

En la segona sessió, el 4 juny, tarda, es desenrotllaran les ponències "Doctrina nacionalista" i "Actuació del Nacionalisme en les corporacions públiques catalanes", discutint-se i votant-se les esmenes no incorporades a la ponència.

Article VI

En la tercera sessió, el 5 juny, matí, es desenrotllaran les ponències "Actuació del Nacionalisme envers i dins l'Estat espanyol" i "Organització i propaganda", seguint-se per les esmenes el mateix procedir fixat en l'article anterior. A continuació i en vista de les conclusions aprovades sobre organització i propaganda, es pendran aquells acords que més es-

cauran per a portar-los a llur immediata realització.

Article VII

Els inscrits a la "Conferència" podran presentar esmenes a les conclusions de les ponències, per escrit, i havent d'ésser precisament en poder de les Oficines (Trafalgar, 14, entresol), per tot el dia 1 de juny. Se'n lliurarà rebut a qui el demanarà.

Article VIII

Només es discutiran les esmenes que, rebudes a temps, no hagin estat incorporades a la ponència respectiva. Hi haurà, per això, un torn en pro i un torn en contra, els quals no podran excedir de deu minuts cada un i una rectificació de cinc minuts, votant-se seguidament l'acceptació o refús de l'esmena. Cas que algú no estés conforme amb qualsevol de les esmenes que hagin estat incorporades, es discutirà la conclusió provisional primitiva com una esmena.

Article IX

Les votacions d'esmenes i les que comportessin els acords dels quals es parla en l'article VI es faran per drets i asseguts i, només en cas d'ésser manifestament dubtós el resultat obtingut per aquest procediment, es faran nominatives.

N.º 3

Conclusions de les Ponències

Ponència primera:

Doctrina nacionalista

I. — Una superior comunitat natural d'homes amb característiques físiques i morals pròpies, que la fan una i diversa de les altres, constitueix una nació. La nació, en tenir consciència d'ella mateixa, assoleix la plenitud de la seva personalitat.

II. — Cada nació, com a persona natural col·lectiva, té el deure del propi perfeccionament i la missió de contribuir, amb la seva aportació de cultura i civilització, al bé general dels pobles.

III. — Per tal d'estar plenament capacitada per al compliment d'aquest deure i d'aquesta missió, cada nació té dret a constituir-se en Estat, regint-se ella mateixa. El grau de llibertat, l'estructura política de cada nació i la forma de la seva coordinació amb les altres depenen de la determinació pròpia. Contradir aquest dret és atemptar a la llei natural de les societats humanes i constitueix una violació de la justícia.

IV. — El fet de la voluntat col·lectiva assenyalava l'hora de la llibertat política d'una nació. Basta que la consciència i la voluntat nacionals siguin expressades pels seus orgues i seleccions representatives, perquè una nació mereixi, amb el reconeixement de la seva personalitat, l'exercici del dret de la pròpia determinació.

V. — Catalunya és nació amb plenitud de personalitat. Ho és per les seves característiques naturals: geografia, història, llengua, dret, art, economia...; ho és per la seva psicologia i per la seva cultura, que serveixen l'empresament dels factors socials que presideixen la seva formació; ho és perquè ha arribat a tenir consciència de la seva personalitat i voluntat de servir-la, regir-la i perfeccionar-la.

VI. — L'actual estat social i el progrés polític de Catalunya són una prova suficient de l'imperatiu nacionalista que l'informa.

VII. — Davant aquest fet de voluntat, l'Estat espanyol té el deure de reconèixer Catalunya com a nacionalitat política, amb els drets i prerrogatives que li pertocquen.

VIII. — Mentrestant, Catalunya s'ha de preparar, desvetllant en tots els catalans la voluntat del propi governament i informant-los plenitud de conviccions i serena decisió nacionalista.

IX. — Són deures elementals del nacionalista:

a) Establir en la seva vida personal i familiar una depurada i conscient catalanitat, procurant excel·lir per la seva valor humana, per tal d'atènyer la plena eficàcia difusiva del Nacionalisme.

b) Exercir, sempre que sigui avinent, amb seny i fermesa, l'imperialisme individual de la seva catalanitat, influïnt amb la seva intervenció, en l'escola, la premsa, el treball, la vida de societat, la beneficència, la pietat, la ciència, l'art, la política.

c) Cooperar a les obres i a les tasques que apleguin les idealitats, els esforços i els mitjans del Nacionalisme, per tal d'aconseguir la llibertat de Catalunya.

Ponència segona:

Actuació del Nacionalisme en les Corporacions públiques catalanes

I. — És deure del Nacionalisme d'intervenir i, si és possible, de dirigir les Corporacions públiques catalanes, tant les polítiques o populars, com les d'altre ordre—professionals, econòmiques, científiques, etc.,—portant

hi els homes que, per damunt de tot, ofereixin més garanties de competència i d'eficàcia nacionalista.

II. — Tot seguit que el Nacionalisme governi o influeixi les Corporacions públiques, ha de informar-les de catalanitat, fent que imperi arreu la llengua catalana, reivindicant l'herència de l'antiga Corporació de la qual la moderna en vingui a ser successora i valoritzant el nostre patrimoni històric, artístic i ideològic; ha de vetllar perquè llur catalanitat sigui servada davant els forasters i, encara més, si són representants oficials d'altres Estats o autoritats espanyoles; finalment, ha de procurar que la mateixa catalanitat imperi en les entitats que prescin serien per compte d'elles i ha de condicionar-la en les obres que subvencioni, entre les quals hi seran les que aconsegueixin finalitats bàsiques de nacionalització.

III. — El Nacionalisme, ultra els seus principis essencials, ha de dur a les Corporacions populars un programa de govern. És un deure:

a) Que totes les despeses públiques carreguin equitativament damunt tots els ciutadans mitjançant l'impost directe i progressiu que, sense excepció de persones individuals ni col·lectives, gravi totes les formes de riquesa, especialment els capitals improductius, i, mentre no s'arribi a llur total socialització, a les empreses explotadores de serveis públics; i que marges diferencials impedeixin els abusos contra l'interès col·lectiu i contribueixin a fomentar la higiene, la cultura i l'estètica públiques.

b) Que la major cultura possible sigui proporcionada al major nombre de ciutadans, vetllant perquè l'escola pública sigui en tots els ordres la millor; que sigui fomentada l'educació ciutadana i la cultura física; que la Mancomunitat i l'Ajuntament de Barcelona tinguin especialment l'alta cultura catalana; curant, demés, la Mancomunitat d'espandreix periòdicament

arreu de Catalunya l'acció de les institucions culturals i educadores.

c) Que la política social sigui coordinada amb la política cultural, essent nexes d'unió els instituts d'orientació professional, l'ensenyament tècnic d'aprenents i obrers, les borses de treball, els ensenyaments agrícoles elementals; que els funcionaris i obrers de les Corporacions populars rebien d'elles el tracte més atemperat a la justícia, a l'equitat i a les necessitats del temps; que siguin, en ço que d'elles depengui, enrobustits l'esperit i les obres, de cooperació, tendint a suprimir l'intermediari entre el productor i la corporació consumidora.

d) Que la beneficència, no com obra potestativa de caritat, sinó com a deure inexcusable de justícia, sigui informada d'una espiritualitat i d'una tècnica intel·ligents i afectuoses; que sigui amatent a evitar les necessitats socials i a atendre-les allí mateix on es manifestin, i que tendeixi, en quant això no sigui possible, a coordinar amplemment els establiments i serveis més adequats de tot Catalunya.

IV.— Amb el fi de donar organisme representatiu a personalitats naturals de la nostra terra i de satisfer millor tota mena de necessitats públiques, el Nacionalisme ha d'encoratjar la mancomunitat comarcal dels petits Ajuntaments.

Ponència tercera:

Actuació del Nacionalisme envers i dins l'Estat espanyol

I.— La Conferència proclama el dret del poble català a decidir per la lliure manifestació de la seva voluntat el règim polític de Catalunya.

II.— Dins els possibles agrupaments de nacions ibèriques, llatines, occidentals, o dins qualsevol altre unió d'Estats, on Catalunya pugui entrar en l'esdevenidor, la sobirania catalana no ha de tenir altres limitacions que

aquelles que parteixen de l'espontani consentiment dels catalans.

III.— El Nacionalisme català ha d'utilitzar, per al triomf de les seves reivindicacions, tots els mitjans polítics i socials al seu abast i assenyaladament la mobilització de l'opinió catalana, l'acció de les Corporacions populars i l'acció parlamentària.

IV.— El Nacionalisme català pot acudir a la intervenció en la política espanyola, sempre que aquesta intervenció sigui una arma de combat i un eficaç instrument de pressió, salvant tothora la dignitat del nostre poble i la integritat del nostre ideal.

V.— Una nació sotmesa es troba moralment en situació de guerra amb l'Estat que detenta la seva llibertat. Per això, si la intervenció pot ésser útil en condicions determinades, la participació responsable d'un Nacionalisme en l'obra comuna—i, més que més, en l'obra de govern—contradiu essencialment el sentit de la causa nacional, esborra el necessari sentiment d'oposició i desmoralitza l'esperit patriòtic.

VI.— El Nacionalisme català, en la lluita per la llibertat nacional de Catalunya, ha de constituir davant l'Estat espanyol un front únic de combat, sense perjudici de l'actuació separada i simultània dels diversos matisos en les qüestions diferencials que dins la nostra terra i dins l'Estat espanyol siguin plantejades.

VII.— L'acció parlamentària del Nacionalisme català a les Corts d'Espanya, mentre aquesta forma d'intervenció es consideri útil i oportuna, no pot consistir en un suau engranatge de la representació de Catalunya en el funcionament normal del Parlament espanyol, sinó que ha de tenir el caràcter d'una acció independent, desaparicionada, capaç de dificultar les tasques de les Corts i el joc de la política centralista, quan calgui respondre a les agressions al dret de Catalunya o a la denegació de les justes demandes catalanes.

VIII.— Mentre una nació no ha arribat a un grau suficientment alt de saturació patriòtica, no pot córrer el

risc suprem de lliurar les batalles decisives per la seva llibertat, les quals, sense un atzar favorable, estarien per endavant perdudes; i, en els cas d'una victòria circumstancial, els fruits d'aquesta quedarien molt de temps en perill. Per això l'acció de combat contra l'Estat espanyol unitari exigeix l'extensió i la intensificació del sentiment nacional dels catalans, avui encara somort en amples sectors del nostre poble. El deure immediat del Nacionalisme és el de preparar Catalunya per a totes les eventualitats que el demà li reservi.

Ponència quarta:

Organització i propaganda

I.— Com a concreció de la Conferència Nacional Catalana, es fundarà una Associació que portarà per nom ACCIÓ CATALANA. Seran les seves finalitats:

a) Obtenir la llibertat de Catalunya, basada en l'auto-determinació.

b) Catalanitzar intensament el nostre poble i infondre en l'ànima dels catalans el sentit de justícia i de cultura.

c) Concentrar totes les energies nacionals de treball i producció, per tal que Catalunya pugui abastar-se, en el possible, a ella mateixa.

II.— L'Associació serà única per tots els catalans, amb un domicili a Barcelona. Els socis seran individuals. Hi haurà una quota mensual obligatòria i altra voluntària, segons la capacitat econòmica de cada u. Demés, podrà l'Associació rebre donatius amb destinació a la caixa general o a campanyes especials determinades.

III.— La condició de soci obligarà a la contribució metàlica esmentada, a complir amb els deures político-socials concretats en les Conclusiones de la Conferència, i a la col·laboració personal, quan sigui demanada.

IV.— Regiran l'entitat un Consell central, que tindrà Delegacions comarcals i Delegacions plurals o individuals

a tots els pobles de Catalunya i de fora d'ella on visquin catalans.

V.—Es mantindrà una estreta unió entre els catalans de Catalunya i els que en viuen fora, portant-los el batec de la nostra vida i donant-los sensació de presència dels nostres problemes, per tal que tothora sentin que Catalunya és una i és un l'esperit nacional de tots els catalans del món.

VI.—Responent a les finalitats concretes de l'Associació, cada sector d'activitats serà intervingut per Comissions especials. Ara per ara, es preveu la creació d'aquestes: Organització, Propaganda, Art, Professorat, Professions lliberals, Estudiants, Paguesia, Obrerisme, Indústria, Comerç i Deports.

VII.—El Consell es compondrà d'un representant de cadascuna de les Comissions especials i de sis membres designats per sufragi directe de tots els socis de l'entitat. El Consell

nomenarà una Junta executiva composta de sis Vocals i un President, que ho serà el del Consell. La Junta executiva portarà l'alta representació de l'Associació i durà a compliment els acords.

VIII.—Els sis membres elegits per sufragi designaran les persones que han de formar cada Comissió especial. Constituïdes aquestes, nomenaran un dels seus membres per formar part del Consell.

IX.—A fi de no trencar l'orientació de les campanyes, l'elecció dels sis membres del Consell, designats per sufragi directe, es farà per terços cada dos anys. Les Comissions especials i la Junta executiva es renovaran per meitat cada dos anys.

X.—La tasca dels organismes que han d'actuar a Catalunya s'engranarà amb la d'altres que puguin funcionar lluny d'aquella. Per ço que fa a la constitució, funcionament i activitat

d'aquests darrers no s'assenyalen normes de cap naturalesa.

XI.—La forma externa de la propaganda nacionalista ha d'ésser oral i escrita, donant a la segona una especial importància en tots els seus mitjans de difusió. També l'escola ha d'ésser mitjà predilecte de formació nacionalista.

XII.—La propaganda ha de tenir aiximateix un sentit d'expansió, d'internacionalització. Havem de fer que el món conegui la nostra personalitat nacional.

XIII.—Cal fer sentir als catalans el deure del sacrifici.

XIV.—L'acció catalana menada amb un gran sentit d'unitat i amb incansable persistència, ha de fer que cada nou dia representi una adquisició per al Nacionalisme. Que ningú, a presència d'una reculada, no hagi d'avergonyir-se per manament del seu deure.

CATALANS:

Som ja a la vora dels dies de la magna Assemblea que ha de fixar les normes que reclama l'estat actual del Nacionalisme per aconseguir l'alliberament de Catalunya. Cal, per tant, que treballem de ferm per assegurar-li el major èxit.

Convertiu-vos en apòstols de la

“CONFÈRENCIA NACIONAL CATALANA”

Propagueu la bona nova, encoratgeu, els amics, feu-los-hi inscriure, i, en quant puguin, feu que nodreixin les llistes de subscripció per a acció nacionalista.

Catalunya, mare generosa, vos ho pagarà amb escreix.